

Anūķis uogienē

Klašķada, kai tagas dar nebūro,
gyveno močiutē, kuri mēgo sūti,
megati, siubinēti, nerti, šokti, dai-
nuoti... Tācīau labiaussīai jī mēgo
ganinti.

Bienā dienā atvažiavo jās a-
nūķe ī paprašē močiutis pam-
kyti ganinti. Močiutē sutiks īz
paprāšē anūķis prīrīnkti obuolīz.
Grižusi vergaitē suprato kam
tie obuolīai īz paklausē:

- Močiutē, vīrsim uogienē?

O močiutē jai atsakē:

- Anūķe, vīrsim uogienē. Ar ga-
lētum atneštī aviečīz, brašķīz īz
serbentīz?

- Taip, vīsko atnešim po pintīnē,
tada nuplausim īz nusausīsim.

Kol anūķēlī rīnko vīrsim,
močiutē sūrado katīlā.

Anūķei grižus, ēmē vīrti

uogienę. Pirmaji uogienė buvo obuolienė. Močiutė paėmė šaukštą ir paragavo. Jos neišmėti šaukšto, nes anūke pridėjo per daug cukraus.

Kaip tik tuo metu į virtuvę įbėgo anūke. Močiutė tarė:

- Anūkele, iš tavęs bus prasta virėja. Reikėjo įdėti cukraus ir tuomet paragauti. Juk dabar per saldu. Paragauk.

Anūke paragavo ir sutiko, kad per saldu. Tai buvo pamoka, kurią ji išmoko. Užaugusi visuomet sirdama uogienę prisimintavo, kad įdėjus cukraus reikia paragauti. Tuomet niekada nebus nei per daug, nei per mažai. Todėl jos uogienės buvo pačios gardžiausios!

Dainija
Misiūnaitė